

ХАЙДУШКА КРЪВЪ

„Сърдце юнашко не трае
да гледа турчинъ какъ бѣснѣй...“

Хр. Ботевъ

— Ау, ау, ау-у-у... — залаяха тревожно кучетата и на голѣми скокове се спустнаха къмъ приближаващитѣ двама турци. Тѣхнитѣ лица изразяваха сурова омраза къмъ настървенитѣ животни, а очитѣ имъ стреляха мълнии. Бѣха обути въ сини потури, пристегнати въ зелени салтамарки, съ алени пискюллии фесове на голитѣ темена, премѣтнали презъ рамо нови пушки, а на пояситѣ стърчаха по чифтѣ пищови. Като жълти змии по бедрата имъ се мѣткаха дълги ятагани.

Разтревоженъ отъ лая на кучетата, стопанинътъ на кошарата Георги Сърбакътъ изкочи и, като видѣ неканенитѣ гости, сви устни отъ омраза. Но бѣше безсиленъ да ги изгони. Трѣбваше да бжде любезенъ съ тѣхъ, че главата му можеше много да пати... Той се усмихна пресилено, сякашъ че усмивката му бѣше закана, и извика на кучетата. Животнитѣ свиха опашки и побѣгнаха къмъ стадото, което се бѣше струпало подъ кичестия брѣстъ на сѣнка.

Малко разсърдени приближиха турцитѣ, студено поздравиха и единиятъ не съдържа яда си:

— Не можа да научишъ тия гадове да не ни закачатъ, бей! За първи пѣтъ не идваме тукъ я!

Наистина, тѣ не идваха за първи пѣтъ. Отъ ранна пролѣтъ, до късно лѣто — презъ день, презъ два пристигаха редовно въ кошарата на Сърбака и задигаха, где що намѣрятъ: млѣко, сирене, масло, агнета. Разпореждаха се като стопани съ чуждия имотъ, пълнѣха дисаги, понѣкога натоварваха магаретата съ готовата стока на овчаря и, като потриваха ржце отъ радостъ, заминаваха си, за да дойдатъ после пакъ. Това бѣха двамата известни братя — турски разбойници, Мехмедъ и Хасанъ Хайдараа, синове на прочутъ главорезъ и подпалвачъ. Отъ година време тѣ взеха на око мирния овчарь Сърбака и като господари се вмѣкваха въ кошарата му да грабятъ, где що имъ хареса. Свиваше се отъ мѣка сърдцето на стопанина, че стоката му отива въ чужди ржце, но какво можеше да стори? Да се оплаче? Нѣмаше кой да го чуе. Страхъ и трепетъ бѣха всѣли разбойницитѣ между цѣлото околно население.